

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№. 02.01-57.....

.4....април..... 2016 г.

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. No	602 - 03 - 6
Дата	04 / 04 2016 г.

ДО

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО
СЪБРАНИЕ

г-жа ЦЕЦКА ЦАЧЕВА

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ЦАЧЕВА,

На основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и в съответствие с чл. 19, ал. 6, буква „б“ от Устава на Международната организация на труда изпращам Ви одобрения с Решение №. 240..... на Министерския съвет от 2016 г. проект на Решение на Народното събрание за вземане на акт от Препоръка № 204 на Международната организация на труда относно прехода от неформална към формална икономика, приета на 104-ата сесия на Международната конференция на труда на 12 юни 2015 г. в Женева.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Препис

РЕШЕНИЕ № 240

от 4 април 2016 година

ЗА ПРЕДЛОЖЕНИЕ ДО НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ЗА ВЗЕМАНЕ НА АКТ ОТ ПРЕПОРЪКА № 204 НА МЕЖДУНАРОДНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ТРУДА ОТНОСНО ПРЕХОДА ОТ НЕФОРМАЛНА КЪМ ФОРМАЛНА ИКОНОМИКА, ПРИЕТА НА 104-АТА СЕСИЯ НА МЕЖДУНАРОДНАТА КОНФЕРЕНЦИЯ НА ТРУДА НА 12 юни 2015 г. в ЖЕНЕВА

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

1. Одобрява Препоръка № 204 на Международната организация на труда относно прехода от неформална към формална икономика, приета на 104-ата сесия на Международната конференция на труда на 12 юни 2015 г. в Женева.

2. Предлага на Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и в съответствие с чл. 19, ал. 6, буква „б“ от Устава на Международната организация на труда да вземе акт от препоръката по т. 1.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Бойко Борисов

ЗА ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ: /п/ Веселин Даков

Вярно,

ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
“ПРАВИТЕЛСТВЕНА КАНЦЕЛАРИЯ”:

/Веселин Даков/

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект

РЕШЕНИЕ

За вземане на акт от Препоръка № 204 на Международната организация на труда относно прехода от неформална към формална икономика, приета на 104-ата сесия на Международната конференция на труда на 12 юни 2015 г. в Женева

Народното събрание на основание чл. 86, ал. 1 от Конституцията на Република България и в съответствие с чл. 19, ал. 6, буква „б“ от Устава на Международната организация на труда

РЕШИ:

Взема акт от Препоръка № 204 на Международната организация на труда относно прехода от неформална към формална икономика, приета на 104-ата сесия на Международната конференция на труда на 12 юни 2015 г. в Женева.

Решението е прието от 43-ото Народно събрание на 2016 г. и е подпечатано с официалния печат на Народното събрание.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

(Цецка Цачева)

М О Т И В И

към проекта на Решение на Народното събрание за вземане на акт от Препоръка № 204 на Международната организация на труда относно прехода от неформална към формална икономика, приета на 104-ата сесия на Международната конференция на труда на 12 юни 2015 г. в Женева

Съгласно чл. 19, ал. 6, буква „б“ от Устава на Международната организация на труда (МОТ) всяка държава – членка на МОТ, е задължена в едногодишен срок след приключването на съответната сесия да представя пред законодателните национални органи международните конвенции, протоколи или препоръки, приемани на ежегодните конференции на МОТ.

На 104-ата сесия на МОТ, която се състоя в Женева през юни 2015 г., бе приета Препоръка № 204 на МОТ относно прехода от неформална към формална икономика.

С разпоредбите на Препоръка № 204 се създават легални определения на понятията „неформална икономика“ и „икономически обекти“. Препоръка № 204 ще бъде приложима за всички работници и икономически обекти, включително предприятия, предприемачи и домакинства – в неформалната икономика.

За постигне на целта за създаване на качествени работни места във формалната икономика държавите членки следва да формулират и да реализират национална политика по заетостта в съответствие с Конвенция № 122 на МОТ за политиката по заетостта от 1964 г. Като основни приоритети в националните стратегии и планове за развитие на страните – членки на МОТ, следва да се приемат пълната, достойната, ефективната и свободно избрана заетост.

Държавите членки следва да предприемат мерки за осигуряване на достоен труд, както и за зачитане, популяризиране и реализиране на основните принципи и права на работното място за лицата, заети в неформалната икономика, по-конкретно:

- свобода на сдружаване и ефективно признаване на правото на колективно договаряне;
- премахване на всички форми на принудителен или задължителен труд;

- ефективно премахване на детския труд, и
- премахване на дискриминацията по отношение на заетостта и професиите.

Държавите членки следва:

- да предприемат незабавни мерки за справяне с нездравословни и небезопасни работни условия, които често характеризират работата в неформалната икономика, и

- да насърчават и да подобряват трудовата безопасност и опазване на здравето на служителите и работниците, заети в неформалната икономика.

По отношение на прехода към формална икономика на микро- и малки икономически обекти държавите членки следва:

- да предприемат реформи за започване на бизнес, като намалят разходите за регистрация и продължителността на процедурата чрез подобряване на достъпа до услуги, например чрез информационни и комуникационни технологии;

- да намалят разходите за привеждане в съответствие чрез въвеждане на опростена данъчна оценка, осигурителни вноски и разплащателни схеми;

- да насърчават достъпа до обществени поръчки съгласно националното законодателство, включително трудовото законодателство, чрез мерки, като адаптиране на процедурите и обемите за доставка, осигуряване на обучение и консултации за участващите в публичните търгове, както и за определяне на квоти за тези икономически обекти;

- да подобрят достъпа до включващи финансови услуги, като кредитиране и капиталово финансиране, разплащателни и застрахователни услуги, спестявания, гаранционни схеми, специално разработени, за да отговорят на размера и потребностите на икономическите обекти;

- да подобрят достъпа до обучение за предприемачи, до развиване на умения и до специално приспособени услуги за бизнес развитие, и

- да подобрят достъпа до социално осигуряване.

Смисълът на процедурата по вземане на акт от конвенции, протоколи и препоръки се заключава в широкото информиране и мобилизацията на общественото мнение за приемане на по-ефективни мерки на национално равнище, отговарящи на съответния международен инструмент. Препоръките, допълващи съответните конвенции на МОТ, имат за цел да подпомогнат заинтересуваните министерства и ведомства, а също така и представителните синдикални и работодателски организации, които в качеството си на социални партньори на правителството непосредствено участват в законотворческия процес, както и при актуализиране на действащото и създаване на ново модерно национално законодателство във всяка една област от социалната, трудовата и индустриалната сфера.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

Международна конференция по труда

ПРЕПОРЪКА 204

ПРЕПОРЪКА
ОТНОСНО ПРЕХОДА ОТ НЕФОРМАЛНА
КЪМ ФОРМАЛНА ИКОНОМИКА,
ПРИЕТА ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА
ПО ВРЕМЕ НА НЕЙНАТА СТО И ЧЕТВЪРТА СЕСИЯ,
ЖЕНЕВА, 12 ЮНИ 2015 г.

Препоръка 204

ПРЕПОРЪКА ОТНОСНО ПРЕХОДА ОТ НЕФОРМАЛНА КЪМ ФОРМАЛНА ИКОНОМИКА

Генералната Конференция на Международната организация на труда,

Свикана в Женева от Управителния съвет на Международното бюро на труда, и провела своята 104-та сесия на 1 юни 2015 г.,

Отчитайки, че широката разпространеност на неформалната икономика във всички нейни аспекти е основно предизвикателство за правата на работниците, включително фундаменталните принципи и права на работа, както и за осигуряването на социална защита, добри условия на работа, приобщаващо развитие и върховенство на закона, и че тя има негативно въздействие върху развитието на устойчивите предприятия, публичните приходи и обхвата на работа на правителството, особено във връзка с икономическите, социални и екологични политики, стабилността на институциите и лоялната конкуренция на вътрешните и международните пазари, и

Потвърждавайки, че повечето хора участват в неформалната икономика не по свой избор, а в следствие на липса на възможности във формалната икономика и поради липса на други средства за препитание, и

Припомняйки, че дефицитът на достоен труд – отказът да бъдат осигурени права на труд, липсата на достатъчни възможности за качествена заетост, неадекватна социална защита и липсата на социален диалог – са най-изявени в неформалната икономика, и

Потвърждавайки, че неформалната икономика се обуславя от множество причини, включително управленски и структурни проблеми, и че държавните политики могат да ускорят процеса на преход към формалната икономика, в контекста на социалния диалог, и

Позовавайки се на Декларацията от Филадельфия, 1944 г., Всеобщата декларация за правата на човека, 1948 г., Декларацията на МОТ за основните принципи и права на труд и нейното допълнение, 1998 г., както и Декларацията на МОТ относно социална справедливост за справедлива глобализация, 2008 г., и

Потвърждавайки значимостта на осемте основни Конвенции на МОТ и други приложими международни трудови стандарти и документи на ООН, посочени в Анекса, и

Позовавайки се на резолюцията и заключенията относно достойния труд и неформалната икономика, приети от Международната конференция на труда по време на нейната 90-та сесия (2002 г.) и други приложими резолюции и заключения, изброени в Анекса, и

Потвърждавайки, че преходът от неформална към формална икономика е от особено значение за постигането на приобщаващо развитие и за осигуряването на достоен труд за всички, и

Признавайки необходимостта да се предприемат спешни и подходящи мерки, за да осигурят прехода на работниците и икономическите обекти от неформална към формална икономика, като гарантират запазване и подобряване на техните източници на препитание по време на прехода, и

Потвърждавайки, че организациите на работодателите и работниците играят важна и активна роля за осигуряване на прехода от неформална към формална икономика, и

Одобрявайки приемането на конкретни предложения във връзка с прехода от неформална към формална икономика, което е включено като пета точка в дневния ред на сесията, и

Решавайки тези предложения да бъдат оформени като Препоръка;

Приема днес, дванадесети юни две хиляди и петнадесета година, следната Препоръка, която ще се нарича Препоръка относно прехода от неформална към формална икономика, 2015 г.

I. ЦЕЛИ И ОБХВАТ

1. Настоящата Препоръка дава насоки на държавите-членки как да:

- (а) улеснят прехода на работниците и икономическите обекти от неформална към формална икономика при зачитане на основните права и осигуряване на възможности за сигурен доход, препитание и предприемачество;
- (б) насърчават създаването, запазването и устойчивостта на предприятията и достойния труд във формалната икономика, както и съгласуваност на макроикономическите политики, политиките за заетост и социална защита, както и останалите социални политики; и
- (с) предотвратят изпадането на работа от формалния икономически сектор в неформалния.

2. За целите на настоящата Препоръка, терминът „неформална икономика“:

- (а) се отнася до всички икономически дейности, извършвани от работници и икономически обекти, които – съгласно закона и практиката – не са обхванати или са обхванати недостатъчно от договорената рамка на формалната икономика; и
- (б) не обхваща незаконни дейности, по-конкретно предоставяне на услуги или производство, продажба, придобиване или използване на стоки, забранени от закона, включително незаконно производство и трафик на наркотици, незаконно производство и трафик на оръжия, трафик на хора, пране на пари, които са дефинирани съответно в приложимите международни спогодби.

3. За целите на настоящата Препоръка „икономически обекти“ в неформалната икономика ще включват:

- (а) обекти, които ползват наемен труд;

- (б) обекти, които са собственост на физически лица, които работят за своя сметка, или самостоятелно, или с помощта на работещи от семейството; и
- (в) кооперативи и икономически обекти, работещи на социален и солидарен принцип.

4. Настоящата Препоръка е приложима за всички работници и икономически обекти – включително предприятия, предприемачи и домакинства – в неформалната икономика, по-конкретно:

(а) онези в неформалната икономика, които притежават и управляват икономически обекти, включително:

(i) самоосигуряващи се работници;

(ii) работодатели; и

(iii) членове на кооперативи и икономически обекти, работещи на социален и солидарен принцип;

(б) работещи в рамките на семейството, независимо дали работят в икономически обекти във формалната или неформалната икономика;

(в) служители, които имат неформална работа в или за предприятия от формалната икономика, или в или за икономически обекти в неформалната икономика, включително но не само такива, работещи като подизпълнители или във вериги за доставки, или като платени домашни помощници, наети от домакинства; и

(г) работници в некатегоризирани или нерегламентирани трудови взаимоотношения.

5. Неформална работа съществува във всички сектори на икономиката, както в публични, така и в частни сектори.

6. Предвид действието на разпоредбите на Параграфи 2 до 5 по-горе и предвид разнообразието в неформалната икономика при всички държави-членки, компетентният орган следва да определи характера и степента на неформалната икономика, съгласно описаното в настоящата Разпоредба, и отношението ѝ към формалната икономика. При това, компетентният орган следва да използва тристранни механизми с пълноценното участие на най-представителните организации на работодатели и работници, които следва да включват в своите редици, според практиката в страната, представители на членски представителни организации на работници и икономически обекти в неформалната икономика.

II. РЪКОВОДНИ ПРИНЦИПИ

7. При изграждането на последователни и интегрирани стратегии за улесняване на прехода към формална икономика, държавите-членки следва да вземат предвид, както следва:

(а) многообразието от характеристики, обстоятелства и потребности на работниците и икономическите обекти в неформалната икономика, и необходимостта към това многообразие да се приложат индивидуални подходи;

(б) обстоятелства, законодателство, политики, практики и приоритети, специфични за всяка страна във връзка с прехода към формална икономика;

(в) фактът, че различни и многобройни стратегии могат да бъдат прилагани за улесняване на прехода към формална икономика;

(г) необходимостта от последователност и съгласуване на широк спектър от политики с цел улесняване прехода към формална икономика;

(д) ефективното популяризиране и защита на правата на човека на всички онези, които работят в сферата на неформалната икономика;

- (е) осигуряване на достоен труд за всички чрез зачитане на основните принципи и права на работното място, съгласно законодателството и приложимата практика;
- (ж) актуалните международни трудови стандарти, които дават насоки в конкретни политики и области (виж Анекса);
- (з) насърчаване на равенството между половете и недискриминацията;
- (и) необходимост от специално внимание към тези, които са особено уязвими към сериозните дефицити на достоен труд в неформалната икономика, включително но не само жени, млади хора, мигранти, възрастни хора, коренното население и племенните народи, хора, живеещи с ХИВ или заразени с ХИВ или СПИН, инвалиди, домашни работници и дребни селскостопански производители;
- (й) запазване и разширяване по време на прехода към формална икономика на предприемаческия потенциал, креативност, динамизъм, умения и иновативен капацитет на работниците и икономическите обекти в неформалната икономика;
- (к) нужда от балансиран подход, който съчетава стимули и мерки за съответствие; и
- (л) необходимост от предотвратяване и санкциониране на умишлено избягване на или напускане на формалната икономика с цел избягване на данъчно облагане и приложение на социални и трудови закони и разпоредби.

III. ЗАКОНОВИ РАМКИ И ПОЛИТИКИ

8. Държавите-членки предприемат надлежно оценяване и диагностика на фактори, характеристики, причини и обстоятелства за съществуването на неформалния сектор в национален контекст, така че да предоставят информацията, необходима при създаването и прилагането на закони и регламенти, политики и други мерки за улесняване на прехода към формална икономика.
9. Държавите-членки следва да приемат, анализират и приложат националните закони и регламенти или други мерки, за да гарантират необходимото обхващане и защита на всички категории работници и икономически обекти.
10. Държавите-членки следва да гарантират, че рамката на интегрирани политики за улесняване на прехода към формална икономика е включена в националните стратегии или планове за развитие, както и стратегиите и бюджетите за намаляване на бедността като отчитат, където е приложимо, ролята на правителството на различни нива.
11. Тази рамка за интегриране на политиките следва да адресира:
 - (а) популяризирането на стратегии за устойчиво развитие, изкореняване на бедността и приобщаващо развитие, както и създаването на устойчив труд във формалната икономика;
 - (б) създаване на подходяща законодателна и регулаторна рамка;
 - (в) насърчаване на благоприятна икономическа и инвестиционна среда;
 - (г) зачитане и насърчаване на реализацията на основните принципи и права на работното място;
 - (д) организиране и представяване на работодатели и работници с цел насърчаване на социален диалог;
 - (е) насърчаване на равенство и премахване на всякакви форми на дискриминация и насилие, включително полово обусловено насилие на работното място;

- (ж) насърчаване на предприемачеството, микро, малки и средни предприятия и други форми на бизнес модели и икономически обекти, като кооперативи и други икономически обекти, работещи на социален и солидарен принцип;
- (з) достъп до образование, учене през целия живот и развитие на уменията;
- (и) достъп до финансови услуги, включително чрез нормативна рамка, която насърчава изграждането на приобщаващ финансов сектор;
- (й) достъп до бизнес услуги;
- (к) достъп до пазари;
- (л) достъп до инфраструктура и технология;
- (м) насърчаване на секторните политики;
- (н) определяне на минимални норми за социална защита, ако няма такива, и разширяване на обхвата на социалното осигуряване;
- (о) популяризиране на стратегии за местно развитие, в селски и градски райони, включително регламентиран достъп за ползване на публично пространство и регламентиран достъп до държавни природни ресурси за осигуряване на поминък;
- (п) ефективни политики за здравословни и безопасни условия на труд;
- (р) ефективни и ефикасни трудови инспекции;
- (с) сигурност на приходите, включително надлежно формулирани политики за минималната заплата;
- (т) ефективен достъп до правосъдие; и
- у) международни механизми за сътрудничество.

12. При формулиране и прилагане на рамка от интегрирани политики, държавите-членки следва да осигурят координиране между отделните нива на управление и сътрудничество между съответните органи и власти, като данъчните органи, социално осигурителни институции, трудови инспекторати, митнически служби, служби по миграцията и служби по трудова заетост, както и други, в зависимост от националния контекст.

13. Държавите-членки трябва да разберат значението на запазване на възможностите за работниците и икономически обекти, което ще осигури сигурност на доходите в условия на преход към формална икономика чрез осигуряване на средства за признаване на собствеността, която притежават тези работници или икономически обекти както и като бъдат осигурени средства за формално признаване на правата на собственост и достъп до земя.

IV. ПОЛИТИКИ ПО ЗАЕТОСТТА

14. За постигане на целта за създаване на качествени работни места във формалната икономика, държавите-членки следва да формулират и реализират национална политика по заетостта в съответствие с Конвенцията за политиката по заетостта, 1964 г. (№ 122), и да направят пълната, достойна, ефективна и свободно избрана заетост основна цел в тяхното национално развитие и стратегия или план за развитие.

15. Държавите-членки следва да насърчават реализирането на цялостна рамка за политика по заетостта въз основа на тристранни консултации, които да включват следните елементи:

- (а) макроикономически политики за насърчаване на заетостта, които поддържат общото търсене, производствени инвестиции и структурни трансформации, които насърчават

устойчиви предприятия, подкрепят увереността на бизнеса и адресират съществуващите неравенства;

(б) търговски, промишлени, данъчни, секторни и инфраструктурни политики, които насърчават трудовата заетост, подобряват производителността и улесняват процесите за структурна трансформация;

(в) политики, насочени към предприятията, които да насърчават устойчивото развитие на предприятията и, по-конкретно, условия за създаване на благоприятна среда, като се взима предвид резолюцията и заключенията относно насърчаването на устойчиво развитие на предприятията, приети от Международната конференция на труда по време на нейната 96-та Сесия (2007 г.), включително подкрепа за микро, малки и средни предприятия и предприемачество, подробно разработени, прозрачни и популяризирани регламенти за улесняване на прехода към формална икономика и лоялна конкуренция;

(г) политики на трудовия пазар и институции, които помагат на домакинствата с ниски доходи да избегнат бедността и да имат достъп до свободно избрана трудова заетост, като надлежно разработени политики за трудовите възнаграждения, включително минимални работни заплати, схеми за социална защита, включително парични преводи, програми и гаранции за заетост в държавния сектор, подобрен обхват и осигуряване на услуги по заетостта за хората, заети в неформалната икономика;

(д) политики относно трудовата миграция, които взимат предвид потребностите на трудовия пазар и насърчават достойния труд и правата на работниците-мигранти;

(е) политики в сферата на образованието и развитието на умения, които също така подкрепят ученето през целия живот, отговарят на непрекъснатото променящите се потребности на трудовия пазар и новите технологии, признават предишната учебна подготовка, придобита, например, чрез неформални системи за придобиване на стаж, като по този начин разширяват възможностите за формална трудова заетост;

(ж) изчерпателни мерки за активизиране, които да улеснят прехода от училище на работа за младите хора, по-конкретно тези, които са в неравностойно положение, като гаранционни схеми за младежи, които осигуряват достъп до обучение и продължаваща продуктивна заетост;

(з) мерки за насърчаване на прехода от безработица или трудова неактивност към работа, по-конкретно за трайно безработни лица, жени и други групи в неравностойно положение; и

(д) приложими, достъпни и актуални информационни системи на трудовия пазар.

V. ПРАВА И СОЦИАЛНА ЗАЩИТА

16. Държавите-членки следва да предприемат мерки за осигуряване на достоен труд, както и за зачитане, популяризиране и реализиране на основните принципи и права на работното място за лицата, заети в неформалната икономика, по-конкретно:

(а) свобода на сдружаване и ефективно признаване на правото на колективно договаряне;

(б) премахване на всички форми на принудителен или задължителен труд;

(в) ефективно премахване на детски труд; и

(г) премахване на дискриминацията по отношение на заетостта и професиите.

17. Държавите-членки следва да:

(а) предприемат незабавни мерки за справяне с нездравословни и небезопасни работни условия, които често характеризират работата в неформалната икономика; и

(б) насърчават и подобряват трудовата безопасност и опазване на здравето на служителите и работниците, заети в неформалната икономика.

18. Чрез прехода към формална икономика, държавите-членки следва постъпателно да осигуряват, в рамките на законодателството и практиката, социално осигуряване, закрила на майчинство, условия за достоен труд и минимална работна заплата за всички работници, заети в неформалната икономика, като се взимат предвид съответните фактори, включително но не само жизнения стандарт и общото ниво на трудовите възнаграждения в тяхната страна.

19. Като изграждат и поддържат национални минимални прагове за социална защита в техните системи за социална сигурност предвид улесняването на прехода към формална икономика, държавите-членки следва да обърнат особено внимание на потребностите и жизнената среда на онези, заети в неформалната икономика, и техните семейства.

20. Чрез прехода към формална икономика, държавите-членки следва последователно да разширят обхвата на социалното осигуряване, така че да бъдат включени и заетите в неформалната икономика, и, ако е необходимо, да адаптират административните процедури, социални помощи и вноски съгласно техните възможности за финансови вноски.

21. Държавите-членки следва да насърчат осигуряването и достъпа до достъпна и качествена грижа за децата и други услуги по предоставяне на грижи, така че да насърчат равенството на половете в предприемачеството и възможностите за заетост, както и да улеснят прехода към формална икономика.

VI. СТИМУЛИ, СЪОТВЕТСТВИЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ

22. Държавите-членки следва да предприемат необходимите мерки, включително чрез комбинация от превантивни мерки, приложение на закона и ефективни санкции, за справяне с данъчното укриване и избягване на плащанията на социални осигуровки, трудови закони и наредби. Всички стимули следва да бъдат насочени към улесняване на ефективен и своевременно преход от неформална към формална икономика.

23. Държавите-членки следва да намалят, където е възможно, пречките пред прехода към формална икономика и да вземат мерки за насърчаване на усилията за борба с корупцията и доброто управление.

24. Държавите-членки следва да осигурят стимули за и да популяризират предимствата на ефективния преход към формална икономика, включително подобрен достъп до бизнес услуги, финанси, инфраструктура, пазари, технология, образование и програми за придобиване на умения, както и права на собственост.

25. Що се отнася до прехода към формална икономика на микро и малки икономически обекти, държавите-членки следва да:

(а) предприемат реформи за започване на бизнес, като намалят разходите за регистрация и продължителността на процедурата, чрез подобряване достъпа до услуги, например, чрез информационни и комуникационни технологии;

(б) намалят разходите за привеждане в съответствие чрез въвеждане на опростена данъчна оценка, осигурителни вноски и разплащателни схеми;

(в) насърчават достъпа до обществени поръчки, съгласно националното законодателство, включително трудовото законодателство, чрез мерки, като адаптиране

на процедурите и обемите за доставка, осигуряване на обучение и консултации за участващите в публичните търгове, както и за определяне на квоти за тези икономически обекти;

(г) подобряват достъпа до включващи финансови услуги, като кредитиране и капиталово финансиране, разплащателни и застрахователни услуги, спестявания, гаранционни схеми, специално разработени, за да отговорят на размера и потребностите на икономическите обекти;

(д) подобряват достъпа до обучение за предприемачи, развиване на умения и специално приспособени услуги за бизнес развитие; и

(е) подобряват достъпа до социално осигуряване.

26. Държавите-членки следва да прилагат подходящи механизми или да преразгледат вече съществуващите механизми с цел осигуряване на съответствие с националните закони и наредби, включително но не само признаване и изпълнение на трудовите взаимоотношения, така че да се улесни преходът към формалната икономика.

27. Държавите-членки следва да разполагат с адекватна и приложима система за извършването на проверки, да разширят обхвата на трудовите инспекции във всички работни места в неформалната икономика, за да защитят работниците, както и да дадат насоки на правоохранителните органи, включително за това, как да подходят към работните условия в неформалната икономика.

28. Държавите-членки следва да предприемат мерки, за да гарантират ефективното предоставяне на информация, съдействие при осигуряване на съответствието с приложимите закони и наредби, и изграждане на капацитет на съответните заинтересовани страни.

29. Държавите-членки следва да прилагат ефективни и достъпни процедури за подаване на оплаквания и обжалване.

30. Държавите-членки следва да предвидят превантивни и съответните корективни мерки с цел улесняване прехода към формална икономика, както и да гарантират, че административните, граждански и наказателни санкции, предвидени в националното законодателство при неизпълнение, ще бъдат адекватно и строго прилагани.

VII. СВОБОДА НА СДРУЖАВАНЕ, СОЦИАЛЕН ДИАЛОГ И РОЛЯ НА РАБОТОДАТЕЛСКИТЕ И РАБОТНИЧЕСКИ ОРГАНИЗАЦИИ

31. Държавите-членки следва да гарантират, че заетите в неформалната икономика могат да се ползват със свобода на сдружаване и право на колективно договаряне, включително правото да създават и, съгласно правилата на съответната организация, да се присъединяват към организации, федерации и конфедерации по свой избор.

32. Държавите-членки следва да създадат благоприятна среда за работодателите и работниците, така че те да упражняват своето право на сдружаване и колективно договаряне и да участват в социалния диалог при прехода към формална икономика.

33. Работодателските и работнически организации следва да разширят възможностите за членство и услугите, които предоставят на работниците и икономическите обекти в неформалната икономика, когато е възможно.

34. При формулирането, прилагането и оценката на политики и програми, приложими към неформалната икономика, включително преходът ѝ към формална икономика, Държавите-членки следва да се консултират и насърчават активното участие на представителните работодателски и работнически организации, които включват в своите редици, съгласно националната практика, представители на базирани на членство представителни организации на работниците и икономическите обекти в неформалната икономика.

35. Държавите-членки и работодателските и работническите организации може да потърсят съдействие от Международното бюро на труда за укрепване на капацитета на представителните работодателски и работнически организации, както и на представителните организации на заетите в неформалната икономика, когато има такива, така че да съдействат на работниците и икономическите обекти в неформалната икономика с цел улесняване на прехода към формална икономика.

VIII. СЪБИРАНЕ НА ДАННИ И МОНИТОРИНГ

36. Държавите-членки следва в консултации с работодателски и работнически организации редовно:

(а) когато е възможно и приложимо, да събират, анализират и разпространяват статистически данни, групирани по пол, възраст, работно място и други специфични социално-икономически характеристики за размера и състава на неформалната икономика, включително броя на неформалните икономически обекти, броя на заетите работници и техните сектори; и

(б) да упражняват мониторинг и оценяват напредъка по пътя към формализиране.

37. При разработване или ревизиране на концепции, определения и методология, използвани при генериране на данни, статистика и показатели за неформалната икономика, държавите-членки следва да вземат предвид съответните насоки, дадени от Международната организация на труда, по-конкретно и доколкото е приложимо, указанията относно статистическото определение за неформална трудова заетост, възприето от 17-та Международна конференция за статистика на труда през 2003 г. и последващите ѝ актуализации.

IX. ПРИЛОЖЕНИЕ

38. Държавите-членки следва да приведат в действие разпоредбите на настоящата препоръка в консултации с най-представителните работодателски и работнически организации, които включват в своя състав, съгласно националната практика, представители на членски представителни организации на работниците и икономическите обекти, заети в неформалната икономика, по един или няколко от следните начина, в зависимост от случая:

(а) национални закони и наредби;

(б) колективни договори;

(в) политики и програми;

(г) ефективна координация сред правителствените органи и други заинтересовани страни;

(д) изграждане на институционалния капацитет и мобилизиране на ресурси; и

(е) други мерки, които съответстват на националното законодателство и практики.

39. Държавите-членки следва редовно и когато е приложимо да преразглеждат ефективността на политиките и мерките за улесняване на прехода към формална икономика, в консултация с представителните работодателски и работнически организации, които включват в своя състав, според националните практики, представители на членски представителни организации на работниците и икономическите обекти, заети в неформалната икономика.

40. При формулирането, разработването, прилагането и периодичното преразглеждане на мерките, предприети за улесняване на прехода към формална икономика, държавите-членки следва да вземат предвид насоките, дадени в нормативните документи на Международната организация на труда и Организацията на обединените нации, приложими във връзка с неформалната икономика, изброени в Анекса по-долу.

41. Нищо от посоченото в настоящата Препоръка не следва да се тълкува като ограничаващо средствата за защита, с които разполагат заетите в неформалната икономика, от които и да било други нормативни документи на Международната организация на труда.

42. Анексът по-долу може да бъде ревизиран от Управителния орган на Международното бюро на труда. Всеки ревизиран Анекс, съставен по този начин, след като бъде одобрен от Управителния орган, следва да замени предходния анекс и да бъде доведен до знанието на държавите-членки на Международната организация на труда.

АНЕКС

Нормативни документи на Международната организация на труда и Организацията на обединените нации, свързани с улесняването на прехода и неформална към формална икономика.

Нормативни документи на Международната организация на труда

Основни конвенции

— Конвенция за принудителния труд, 1930 г. (№ 29) и Протокол от 2014 г. към Конвенцията за принудителния труд, 1930 г.

— Конвенция за свободата на сдружаване и защита на правото на организиране, 1948 г. (№ 87)

— Конвенция за правото на организиране и за колективното преговаряне, 1949 г. (№ 98)

— Конвенция за равенство във възнаграждението, 1951 г. (№ 100)

— Конвенция относно премахването на принудителния труд, 1957 г. (№ 105)

— Конвенция относно дискриминацията (в труда и професиите), 1958 г. (№ 111)

— Конвенция относно минималната възраст, 1973 г. (№ 138)

— Конвенция относно най-тежките форми на детски труд, 1999 г. (№ 182) *Основните конвенции*

— Конвенция относно инспекцията по труда, 1947 г. (№ 81)

— Конвенция относно политиката по заетостта, 1964 г. (№ 122)

— Конвенция относно инспекцията по труда (в земеделието), 1969 г. (№ 129)

— Конвенция относно тристранните консултации (Международни трудови норми), 1976 г. (№ 144)

Други нормативни документи

Свобода на сдружаване, колективно договаряне и трудови отношения в промишлеността

- Конвенция относно организациите на селските работници, 1975 г. (№ 141)
- Конвенция относно колективното трудово договаряне, 1981 г. (№ 154) *Равенство на възможностите и третирането*
- Конвенция относно работниците със семейни задължения, 1981 г. (№ 156) *Политика по заетостта и насърчаване на заетостта*
- Препоръка относно политиката по заетостта, 1964 г. (№ 122)
- Конвенция относно професионалната рехабилитация и заетост (за хора с увреждания), 1983 г. (№ 159)
- Препоръка относно политиката по заетостта (Допълнителни разпоредби), 1984 г. (№ 169)
- Конвенция относно частните агенции по заетостта, 1997 г. (№ 181)
- Препоръка относно създаване на работа в малки и средни предприятия, 1998 г. (№ 189)
- Препоръка относно насърчаване на кооперациите, 2002 г. (№ 193)
- Препоръка относно трудовите правоотношения, 2006 г. (№ 198) *Професионално ориентиране и подготовка*
- Конвенция за развитието на човешките ресурси, 1975 г. (№ 142)
- Препоръка за развитието на човешките ресурси, 2004 г. (№ 195)

Трудови възнаграждения

- Конвенция относно трудовите клаузи (Публични договори) (№ 94) и Препоръка (№ 84), 1949 г.
- Конвенция относно определянето на минимална работна заплата (№ 131) и Препоръка (№ 135), 1970 г. *Безопасни и здравословни условия на труд*
- Конвенция относно безопасни и здравословни условия на труд, 1981 г. (№ 155)
- Конвенция относно безопасните и здравословни условия на труд в селското стопанство (№ 184) и Препоръка (№ 192), 2001
- Конвенция относно изграждането на насърчителна рамка за безопасност и здраве при работа, 2006 г. (№ 187)

Социално осигуряване

- Конвенция за социална сигурност (Минимални стандарти), 1952 г. (№ 102)
- Препоръка относно минималните прагове на социална защита, 2012 г. (№ 202)

Закрила на майчинството

- Конвенция за закрила на майчинството, 2000 г. (№ 183)

Работници-мигранти

- Конвенция относно трудовата миграция (Ревизирана), 1949 г. (№ 97)
- Конвенция относно работниците-мигранти (Допълнителни разпоредби), 1975 г. (№ 143) *ХИВ и СПИН*
- Препоръка относно ХИВ и СПИН, 2010 г. (№ 200)

Коренно население и племенни народи

- Конвенция за коренното население и племенните народи, 1989 г. (№ 169) *Специални категории работници*

- Конвенция относно надомния труд, 1996 г. (№ 177)
- Конвенция относно домашните работници (№ 189) и Препоръка (№ 201), 2011 г.

Резолуции на Международната конференция на труда

- Резолуция и заключения относно насърчаването на устойчиви предприятия, приети от Международната конференция на труда по време на нейната 96-та сесия (2007 г.)
- Резолуция и заключения относно кризата при заетостта на младежите, приети от Международната конференция на труда по време на нейната 101-ва сесия (2012 г.)
- Резолуция и заключения относно втората дискусия за заетостта, приета от Международната конференция на труда по време на нейната 103-та сесия (2014 г.)

Нормативни документи на ООН

- Всеобщата декларация за правата на човека, 1948 г.
- Международен пакт за икономически, социални и културни права, 1966 г.
- Международен пакт за граждански и политически права, 1966 г.
- Международна конвенция за защита на правата на всички работници-мигранти и членове на техните семейства, 1990 г.

Гореизложеното е оригиналният текст на Препоръката, надлежно приет от Генералната конференция на Международната организация на труда по време на нейната сто и четвърта сесия, състояла се в Женева и закрыта на тринадесети юни 2015 г.

В ПОТВЪРЖДЕНИЕ НА ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО, полагаме нашите подписи днес, тринадесети юни 2015 г.

Председател на Конференцията,
ЙЕВА ЯУНЗЕМЕ

Генерален директор на Международното бюро на труда,
ГАЙ РАЙДЪР

Текстът на Препоръката, представен тук, е вярно копие на текста, удостоверен с подписите на Председателя на Международната конференция на труда и Генералния директор на Международното бюро на труда.

Заверено и точно копие, вярно с оригинала,

За Генералния директор на Международното бюро на труда:

International Labour Conference

RECOMMENDATION 204

RECOMMENDATION
CONCERNING THE TRANSITION FROM THE INFORMAL
TO THE FORMAL ECONOMY,
ADOPTED BY THE CONFERENCE
AT ITS ONE HUNDRED AND FOURTH SESSION,
GENEVA, 12 JUNE 2015

AUTHENTIC TEXT

Recommendation 204

RECOMMENDATION CONCERNING THE TRANSITION FROM THE INFORMAL TO THE FORMAL ECONOMY

The General Conference of the International Labour Organization,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its 104th Session on 1 June 2015, and

Recognizing that the high incidence of the informal economy in all its aspects is a major challenge for the rights of workers, including the fundamental principles and rights at work, and for social protection, decent working conditions, inclusive development and the rule of law, and has a negative impact on the development of sustainable enterprises, public revenues and governments' scope of action, particularly with regard to economic, social and environmental policies, the soundness of institutions and fair competition in national and international markets, and

Acknowledging that most people enter the informal economy not by choice but as a consequence of a lack of opportunities in the formal economy and in the absence of other means of livelihood, and

Recalling that decent work deficits – the denial of rights at work, the absence of sufficient opportunities for quality employment, inadequate social protection and the absence of social dialogue – are most pronounced in the informal economy, and

Acknowledging that informality has multiple causes, including governance and structural issues, and that public policies can speed up the process of transition to the formal economy, in a context of social dialogue, and

Recalling the Declaration of Philadelphia, 1944, the Universal Declaration of Human Rights, 1948, the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work and its Followup, 1998, and the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization, 2008, and

Reaffirming the relevance of the eight ILO fundamental Conventions and other relevant international labour standards and United Nations instruments as listed in the Annex, and

Recalling the resolution and Conclusions concerning decent work and the informal economy adopted by the International Labour Conference at its 90th Session (2002), and other relevant resolutions and Conclusions as listed in the Annex, and

Affirming that the transition from the informal to the formal economy is essential to achieve inclusive development and to realize decent work for all, and

Recognizing the need for Members to take urgent and appropriate measures to enable the transition of workers and economic units from the informal to the formal economy, while ensuring the preservation and improvement of existing livelihoods during the transition, and

Recognizing that employers' and workers' organizations play an important and active role in facilitating the transition from the informal to the formal economy, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the transition from the informal to the formal economy, which is the fifth item on the agenda of the session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a Recommendation;

adopts this twelfth day of June of the year two thousand and fifteen the following Recommendation, which may be cited as the Transition from the Informal to the Formal Economy Recommendation, 2015.

I. OBJECTIVES AND SCOPE

1. This Recommendation provides guidance to Members to:

- (a) facilitate the transition of workers and economic units from the informal to the formal economy, while respecting workers' fundamental rights and ensuring opportunities for income security, livelihoods and entrepreneurship;
- (b) promote the creation, preservation and sustainability of enterprises and decent jobs in the formal economy and the coherence of macroeconomic, employment, social protection and other social policies; and
- (c) prevent the informalization of formal economy jobs.

2. For the purposes of this Recommendation, the term "informal economy":

- (a) refers to all economic activities by workers and economic units that are – in law or in practice – not covered or insufficiently covered by formal arrangements; and
- (b) does not cover illicit activities, in particular the provision of services or the production, sale, possession or use of goods forbidden by law, including the illicit production and trafficking of drugs, the illicit manufacturing of and trafficking in firearms, trafficking in persons, and money laundering, as defined in the relevant international treaties.

3. For the purposes of this Recommendation, "economic units" in the informal economy include:

- (a) units that employ hired labour;
- (b) units that are owned by individuals working on their own account, either alone or with the help of contributing family workers; and
- (c) cooperatives and social and solidarity economy units.

4. This Recommendation applies to all workers and economic units

– including enterprises, entrepreneurs and households – in the informal economy, in particular:

- (a) those in the informal economy who own and operate economic units, including:
 - (i) own-account workers;
 - (ii) employers; and
 - (iii) members of cooperatives and of social and solidarity economy units;
- (b) contributing family workers, irrespective of whether they work in economic units in the formal or informal economy;

(c) employees holding informal jobs in or for formal enterprises, or in or for economic units in the informal economy, including but not limited to those in subcontracting and in supply chains, or as paid domestic workers employed by households; and

(d) workers in unrecognized or unregulated employment relationships.

5. Informal work may be found across all sectors of the economy, in both public and private spaces.

6. In giving effect to the provisions of Paragraphs 2 to 5 above, and given the diversity of the informal economy across member States, the competent authority should identify the nature and extent of the informal economy as described in this Recommendation, and its relationship to the formal economy. In so doing, the competent authority should make use of tripartite mechanisms with the full participation of the most representative employers' and workers' organizations, which should include in their rank, according to national practice, representatives of membership-based representative organizations of workers and economic units in the informal economy.

II. GUIDING PRINCIPLES

7. In designing coherent and integrated strategies to facilitate the transition to the formal economy, Members should take into account the following:

(a) the diversity of characteristics, circumstances and needs of workers and economic units in the informal economy, and the necessity to address such diversity with tailored approaches;

(b) the specific national circumstances, legislation, policies, practices and priorities for the transition to the formal economy;

(c) the fact that different and multiple strategies can be applied to facilitate the transition to the formal economy;

(d) the need for coherence and coordination across a broad range of policy areas in facilitating the transition to the formal economy;

(e) the effective promotion and protection of the human rights of all those operating in the informal economy;

(f) the fulfilment of decent work for all through respect for the fundamental principles and rights at work, in law and practice;

(g) the up-to-date international labour standards that provide guidance in specific policy areas (see Annex);

(h) the promotion of gender equality and non-discrimination;

(i) the need to pay special attention to those who are especially vulnerable to the most serious decent work deficits in the informal economy, including but not limited to women, young people, migrants, older people, indigenous and tribal peoples, persons living with HIV or affected by HIV or AIDS, persons with disabilities, domestic workers and subsistence farmers;

(j) the preservation and expansion, during the transition to the formal economy, of the entrepreneurial potential, creativity, dynamism, skills and innovative capacities of workers and economic units in the informal economy;

(k) the need for a balanced approach combining incentives with compliance measures; and

(l) the need to prevent and sanction deliberate avoidance of, or exit from, the formal economy for the purpose of evading taxation and the application of social and labour laws and regulations.

III. LEGAL AND POLICY FRAMEWORKS

8. Members should undertake a proper assessment and diagnostics of factors, characteristics, causes and circumstances of informality in the national context to inform the design and implementation of laws and regulations, policies and other measures aiming to facilitate the transition to the formal economy.

9. Members should adopt, review and enforce national laws and regulations or other measures to ensure appropriate coverage and protection of all categories of workers and economic units.

10. Members should ensure that an integrated policy framework to facilitate the transition to the formal economy is included in national development strategies or plans as well as in poverty reduction strategies and budgets, taking into account, where appropriate, the role of different levels of government.

11. This integrated policy framework should address:

(a) the promotion of strategies for sustainable development, poverty eradication and inclusive growth, and the generation of decent jobs in the formal economy;

(b) the establishment of an appropriate legislative and regulatory framework;

(c) the promotion of a conducive business and investment environment;

(d) respect for and promotion and realization of the fundamental principles and rights at work;

(e) the organization and representation of employers and workers to promote social dialogue;

(f) the promotion of equality and the elimination of all forms of discrimination and violence, including gender-based violence, at the workplace;

(g) the promotion of entrepreneurship, micro, small and medium-sized enterprises, and other forms of business models and economic units, such as cooperatives and other social and solidarity economy units;

(h) access to education, lifelong learning and skills development;

(i) access to financial services, including through a regulatory framework promoting an inclusive financial sector;

(j) access to business services;

(k) access to markets;

(l) access to infrastructure and technology;

(m) the promotion of sectoral policies;

(n) the establishment of social protection floors, where they do not exist, and the extension of social security coverage;

(o) the promotion of local development strategies, both rural and urban, including regulated access for use of public space and regulated access to public natural resources for subsistence livelihoods;

(p) effective occupational safety and health policies;

(q) efficient and effective labour inspections;

(r) income security, including appropriately designed minimum wage policies;

(s) effective access to justice; and

(t) international cooperation mechanisms.

12. When formulating and implementing an integrated policy framework, Members should ensure coordination across different levels of government and cooperation between the relevant bodies and authorities, such as tax authorities, social security institutions, labour inspectorates, customs authorities, migration bodies and employment services, among others, depending on national circumstances.

13. Members should recognize the importance of safeguarding the opportunities of workers and economic units for income security in the transition to the formal economy by providing the means for such workers or economic units to obtain recognition of their existing property as well as by providing the means to formalize property rights and access to land.

IV. EMPLOYMENT POLICIES

14. In pursuing the objective of quality job creation in the formal economy, Members should formulate and implement a national employment policy in line with the Employment Policy Convention, 1964 (No. 122), and make full, decent, productive and freely chosen employment a central goal in their national development and growth strategy or plan.

15. Members should promote the implementation of a comprehensive employment policy framework, based on tripartite consultations, that may include the following elements:

(a) pro-employment macroeconomic policies that support aggregate demand, productive investment and structural transformation, promote sustainable enterprises, support business confidence, and address inequalities;

(b) trade, industrial, tax, sectoral and infrastructure policies that promote employment, enhance productivity and facilitate structural transformation processes;

(c) enterprise policies that promote sustainable enterprises and, in particular, the conditions for a conducive environment, taking into account the resolution and Conclusions concerning the promotion of sustainable enterprises adopted by the International Labour Conference at its 96th Session (2007), including support to micro, small and medium-sized enterprises and entrepreneurship, and well-designed, transparent and well-communicated regulations to facilitate formalization and fair competition;

(d) labour market policies and institutions to help low-income households to escape poverty and access freely chosen employment, such as appropriately designed wage policies including minimum wages, social protection schemes including cash transfers, public employment programmes and guarantees, and enhanced outreach and delivery of employment services to those in the informal economy;

(e) labour migration policies that take into account labour market needs and promote decent work and the rights of migrant workers;

(f) education and skills development policies that support lifelong learning, respond to the evolving needs of the labour market and to new technologies, and recognize prior learning such as through informal apprenticeship systems, thereby broadening options for formal employment;

(g) comprehensive activation measures to facilitate the school-to-work transition of young people, in particular those who are disadvantaged, such as youth guarantee schemes to provide access to training and continuing productive employment;

(h) measures to promote the transition from unemployment or inactivity to work, in particular for long-term unemployed persons, women and other disadvantaged groups; and

(i) relevant, accessible and up-to-date labour market information systems.

V. RIGHTS AND SOCIAL PROTECTION

16. Members should take measures to achieve decent work and to respect, promote and realize the fundamental principles and rights at work for those in the informal economy, namely:

(a) freedom of association and the effective recognition of the right to collective bargaining;

(b) the elimination of all forms of forced or compulsory labour;

(c) the effective abolition of child labour; and

(d) the elimination of discrimination in respect of employment and occupation.

17. Members should:

(a) take immediate measures to address the unsafe and unhealthy working conditions that often characterize work in the informal economy; and

(b) promote and extend occupational safety and health protection to employers and workers in the informal economy.

18. Through the transition to the formal economy, Members should progressively extend, in law and practice, to all workers in the informal economy, social security, maternity protection, decent working conditions and a minimum wage that takes into account the needs of workers and considers relevant factors, including but not limited to the cost of living and the general level of wages in their country.

19. In building and maintaining national social protection floors within their social security system and facilitating the transition to the formal economy, Members should pay particular attention to the needs and circumstances of those in the informal economy and their families.

20. Through the transition to the formal economy, Members should progressively extend the coverage of social insurance to those in the informal economy and, if necessary, adapt administrative procedures, benefits and contributions, taking into account their contributory capacity.

21. Members should encourage the provision of and access to affordable quality childcare and other care services in order to promote gender equality in entrepreneurship and employment opportunities and to enable the transition to the formal economy.

VI. INCENTIVES, COMPLIANCE AND ENFORCEMENT

22. Members should take appropriate measures, including through a combination of preventive measures, law enforcement and effective sanctions, to address tax evasion and avoidance of social contributions, labour laws and regulations. Any incentives should be linked to facilitating the effective and timely transition from the informal to the formal economy.

23. Members should reduce, where appropriate, the barriers to the transition to the formal economy and take measures to promote anticorruption efforts and good governance.

24. Members should provide incentives for, and promote the advantages of, effective transition to the formal economy, including improved access to business services, finance, infrastructure, markets, technology, education and skills programmes, and property rights.

25. With respect to the formalization of micro and small economic units, Members should:

(a) undertake business entry reforms by reducing registration costs and the length of the procedure, and by improving access to services, for example, through information and communication technologies;

(b) reduce compliance costs by introducing simplified tax and contributions assessment and payment regimes;

(c) promote access to public procurement, consistent with national legislation, including labour legislation, through measures such as adapting procurement procedures and volumes, providing training and advice on participating in public tenders, and reserving quotas for these economic units;

(d) improve access to inclusive financial services, such as credit and equity, payment and insurance services, savings, and guarantee schemes, tailored to the size and needs of these economic units;

(e) improve access to entrepreneurship training, skills development and tailored business development services; and

(f) improve access to social security coverage.

26. Members should put in place appropriate mechanisms or review existing mechanisms with a view to ensuring compliance with national laws and regulations, including but not limited to ensuring recognition and enforcement of employment relationships, so as to facilitate the transition to the formal economy.

27. Members should have an adequate and appropriate system of inspection, extend coverage of labour inspection to all workplaces in the informal economy in order to protect workers, and provide guidance for enforcement bodies, including on how to address working conditions in the informal economy.

28. Members should take measures to ensure the effective provision of information, assistance in complying with the relevant laws and regulations, and capacity building for relevant actors.

29. Members should put in place efficient and accessible complaint and appeal procedures.

30. Members should provide for preventive and appropriate corrective measures to facilitate the transition to the formal economy, and ensure that the administrative, civil or penal sanctions provided for by national laws for non-compliance are adequate and strictly enforced.

VII. FREEDOM OF ASSOCIATION, SOCIAL DIALOGUE AND ROLE OF EMPLOYERS' AND WORKERS' ORGANIZATIONS

31. Members should ensure that those in the informal economy enjoy freedom of association and the right to collective bargaining, including the right to establish and, subject to the rules of the organization concerned, to join organizations, federations and confederations of their own choosing.

32. Members should create an enabling environment for employers and workers to exercise their right to organize and to bargain collectively and to participate in social dialogue in the transition to the formal economy.

33. Employers' and workers' organizations should, where appropriate, extend membership and services to workers and economic units in the informal economy.

34. In designing, implementing and evaluating policies and programmes of relevance to the informal economy, including its formalization, Members should consult with and promote active participation of the most representative employers' and workers' organizations, which should include in their rank, according to national practice, representatives of membership-based representative organizations of workers and economic units in the informal economy.

35. Members and employers' and workers' organizations may seek the assistance of the International Labour Office to strengthen the capacity of the representative employers' and workers' organizations and, where they exist, representative organizations of those in the informal economy, to assist workers and economic units in the informal economy, with a view to facilitating the transition to the formal economy.

VIII. DATA COLLECTION AND MONITORING

36. Members should, in consultation with employers' and workers' organizations, on a regular basis:

(a) where possible and as appropriate, collect, analyse and disseminate statistics disaggregated by sex, age, workplace, and other specific socio-economic characteristics on the size and composition of the informal economy, including the number of informal economic units, the number of workers employed and their sectors; and

(b) monitor and evaluate the progress towards formalization.

37. In developing or revising the concepts, definitions and methodology used in the production of data, statistics and indicators on the informal economy, Members should take into consideration relevant guidance provided by the International Labour Organization, in particular and as appropriate, the guidelines concerning a statistical definition of informal employment adopted by the 17th International Conference of Labour Statisticians in 2003 and their subsequent updates.

IX. IMPLEMENTATION

38. Members should give effect to the provisions of this Recommendation, in consultation with the most representative employers' and workers' organizations, which should include in their rank, according to national practice, representatives of membership-based representative organizations of workers and economic units in the informal economy, by one or a combination of the following means, as appropriate:

- (a) national laws and regulations;
- (b) collective agreements;
- (c) policies and programmes;
- (d) effective coordination among government bodies and other stakeholders;
- (e) institutional capacity building and resource mobilization; and
- (f) other measures consistent with national law and practice.

39. Members should review on a regular basis, as appropriate, the effectiveness of policies and measures to facilitate the transition to the formal economy, in consultation with the most representative employers' and workers' organizations, which should include in their rank, according to national practice, representatives of membership-based representative organizations of workers and economic units in the informal economy.

40. In establishing, developing, implementing and periodically reviewing the measures taken to facilitate the transition to the formal economy, Members should take into account the guidance provided by the instruments of the International Labour Organization and the United Nations relevant to the informal economy listed in the Annex.

41. Nothing in this Recommendation should be construed as reducing the protections afforded to those in the informal economy by other instruments of the International Labour Organization.

42. The Annex may be revised by the Governing Body of the International Labour Office. Any revised Annex so established, once approved by the Governing Body, shall replace the preceding annex and shall be communicated to the Members of the International Labour Organization.

ANNEX

Instruments of the International Labour Organization and the United Nations relevant to facilitating the transition from the informal to the formal economy

Instruments of the International Labour Organization

Fundamental Conventions

- Forced Labour Convention, 1930 (No. 29), and Protocol of 2014 to the Forced Labour Convention, 1930
- Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87)
- Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98)
- Equal Remuneration Convention, 1951 (No. 100)
- Abolition of Forced Labour Convention, 1957 (No. 105)
- Discrimination (Employment and Occupation) Convention, 1958 (No. 111)
- Minimum Age Convention, 1973 (No. 138)
- Worst Forms of Child Labour Convention, 1999 (No. 182) *Governance Conventions*
- Labour Inspection Convention, 1947 (No. 81)
- Employment Policy Convention, 1964 (No. 122)

- Labour Inspection (Agriculture) Convention, 1969 (No. 129)
- Tripartite Consultation (International Labour Standards) Convention, 1976 (No. 144)

Other instruments

Freedom of association, collective bargaining and industrial relations

- Rural Workers' Organisations Convention, 1975 (No. 141)
- Collective Bargaining Convention, 1981 (No. 154) *Equality of opportunity and treatment*
- Workers with Family Responsibilities Convention, 1981 (No. 156) *Employment policy and promotion*
- Employment Policy Recommendation, 1964 (No. 122)
- Vocational Rehabilitation and Employment (Disabled Persons) Convention, 1983 (No. 159)
- Employment Policy (Supplementary Provisions) Recommendation, 1984 (No. 169)
- Private Employment Agencies Convention, 1997 (No. 181)
- Job Creation in Small and Medium-Sized Enterprises Recommendation, 1998 (No. 189)
- Promotion of Cooperatives Recommendation, 2002 (No. 193)
- Employment Relationship Recommendation, 2006 (No. 198) *Vocational guidance and training*
- Human Resources Development Convention, 1975 (No. 142)
- Human Resources Development Recommendation, 2004 (No. 195)

Wages

- Labour Clauses (Public Contracts) Convention (No. 94) and Recommendation (No. 84), 1949

- Minimum Wage Fixing Convention (No. 131) and Recommendation (No. 135), 1970

Occupational safety and health

- Occupational Safety and Health Convention, 1981 (No. 155)
- Safety and Health in Agriculture Convention (No. 184) and Recommendation (No. 192), 2001
- Promotional Framework for Occupational Safety and Health Convention, 2006 (No. 187)

Social security

- Social Security (Minimum Standards) Convention, 1952 (No. 102)
- Social Protection Floors Recommendation, 2012 (No. 202)

Maternity protection

- Maternity Protection Convention, 2000 (No. 183)

Migrant workers

- Migration for Employment Convention (Revised), 1949 (No. 97)
- Migrant Workers (Supplementary Provisions) Convention, 1975 (No. 143) *HIV and AIDS*
- HIV and AIDS Recommendation, 2010 (No. 200)

Indigenous and tribal peoples

- Indigenous and Tribal Peoples Convention, 1989 (No. 169) *Specific categories of workers*
- Home Work Convention, 1996 (No. 177)
- Domestic Workers Convention (No. 189) and Recommendation (No. 201), 2011

Resolutions of the International Labour Conference

- Resolution and Conclusions concerning the promotion of sustainable enterprises adopted by the International Labour Conference at its 96th Session (2007)

- Resolution and Conclusions concerning the youth employment crisis adopted by the International Labour Conference at its 101st Session (2012)
- Resolution and Conclusions concerning the second recurrent discussion on employment adopted by the International Labour Conference at its 103rd Session (2014) United Nations instruments
- Universal Declaration of Human Rights, 1948
- International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, 1966
- International Covenant on Civil and Political Rights, 1966
- International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families, 1990

The foregoing is the authentic text of the Recommendation duly adopted by the General Conference of the International Labour Organization during its One hundred and fourth Session which was held at Geneva and declared closed the thirteenth day of June 2015.

IN FAITH WHEREOF we have appended our signatures this thirteenth day of June 2015.

The President of the Conference,
IEVA JAUNZEME

The Director-General of the International Labour Office,
GUY RYDER

The text of the Recommendation as here presented is a true copy of the text authenticated by the signatures of the President of the International Labour Conference and of the Director-General of the International Labour Office.

Certified true and complete copy,

For the Director-General of the International Labour Office: